

РЕШЕНИЕ

№ 1053

гр. Плевен, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Ана Ив. И.

при участието на секретаря ВЕЛИСЛАВА В. ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от Ана Ив. И. Гражданско дело №
20224430105066 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по предявени от К. П. П.,
***** със съдебен адрес в гр. ***, срещу "****" ЕООД, ЕИК ***, със
седалище и адрес на управление в гр. Плевен, ул."****" № 8, ап.8,
представлявано от К.М.М. **осъдителен иск с правно основание, чл. 128, т. 2
вр. чл. 121а ал. 1, т. 1 вр. ал. 4 КТ и чл.86 ЗЗД** за осъждане на ответника да
му заплати сумата от сумата от 79151,66 лв. /след направено изменение на
иска по реда на чл.214 ГПК/, представляваща разлика между дължимите му
суми за престаран труд по минималните ставки на К. ***, вкл. бонус в края на
годината“ / Eindejaarspremie/ , „добавка за нощен труд“ /Premie voor
nachtarbeid/ възнаграждение за „периодите на разположение“
/Beschikbaarheidstijd/ възнаграждение за извънреден труд /overwork/, добавка
за превишаване на средното време за обслужване /Toes I age p ten gevolge van
het overschrijden van de gemiddelde diensttijd/, добавка за присъствие /ARAB-
vergoeding/, фиксирана дневна надбавка/ /Forfaitaire verblijfsvergoeding /,
добавка за постоянно пребиваване / vast verblijf / от една страна и платеното
му от ответника трудово възнаграждение от друга страна за периода
01.05.2019 г. - 4.8.2021 г., /след направено изменение на периода по реда на
л.214 ГПК/ ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на
депозирание на ИМ в съда до окончателното плащане. В условията на

евентуалност, ако съдът счете, че предявения иск е неоснователен предявява иск с правно основание **чл.59 33Д** с искане ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сума в размер на 79151,66 лв. /след направено изменение на иска по реда на чл.214 ГПК/ представляваща сумата, с която ищеца е обеднял, неполучавайки от ответника действителната парична равностойност за престараният от него труд , а отв. се е обогатил, спестявайки си разходите , които би направил обичайно за да получи простираният от ищеца труд.

Твърди се в обстоятелствената част на ИМ, че на 27.08.2015 г. страните сключили трудов договор, по силата на който ищецът се задължил да престара труд като шофьор на товарен автомобил, а ответникът, да му заплаща трудово възнаграждение в размер на 431 лв. Излага се, че основната дейност на ответника е международен транспорт, за чужда сметка. Сочи се, че ответникът е подизпълнител на белгийска фирма, която фигурира като такава във всички CMR на ответника. Твърди се, че всички превозвани от ищеца товари са осигурявани на ответника от тази белгийска фирма. Излага, че ищецът е престарал труд при ответника като „международен шофьор на товарен камион / тир/ с полезен товар над 15 тона, на опасни товари / ADR/“, управлявайки съчленено превозно средство / с ремарке и полуремарке/, превозвайки товари. Излага се, че той и колегите му се качвали на тир, за да започнат нов курс от гр. *** Кралство *** и в продължение на поне най – малко от два до четири месеца, ежедневно, без прекъсване, денонощно транспортирали товари из целия Европейски съюз. Сочи се, че след приключване на гореописаните курсове ищецът и колегите му се връщали гр. *** К. *** и след това в България, като след кратка почивка, всичко започвало отново. Твърди се, че ответникът извънсъдебно е признал пред органите на НАП, подавайки Декларации обр. 1 по чл. 4, ал. 1 от Наредба № Н-13 от 17 декември 2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица възнагражденията и отработените часове от ищеца от юни 2016 г до август 2021 г. Излага се, че в действителност, отработените часове от ищеца били най - малко по 360 часа месечно, за всеки един от процесните месеци, тъй като ищецът е шофирал средно по около 12 часа дневно, не само в работни дни, но и в почивните и празнични такива. Сочи се, че ответникът е декларирал и признал извънсъдебно пред НАП с уведомление по чл. 62, ал. 3

от КТ, че е бил в трудово правоотношение с ищеца през процесния период. Твърди се, че датите, държавите, времето в режим на „управление“, „друга работа“, „на разположение“ и „почивка“ / според чл. 7 от Наредба за организация на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт времето от всички режима, без „почивка“ са част от работното време/, изминати километри, начало и край на шофиране и номер на камион, се отчитат както от тахографа на управлявания камион, така и от поставената в него карта на водач на ищеца, които той задължително поставял в тахографа на тира при шофиране. Навежда доводи, че съгласно чл.121а КТ ответникът следва да заплати на ищеца „най-малко същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава или минималните възнаграждение, бонуси, обезщетения, добавки към възнаграждението и др. за Кралство *** за същата длъжност /Р-е № 298 от 9.1.2019 г., по г.д. № 2180/2018 г на ВКС, IV г.о./. С оглед на изложеното моли съда да уважи предявените искове, както и да му присъди сторените по делото разноски.

В проведеното по делото о.с.з. ищецът не изпраща представител.

В нарочна писмена защита моли съда да уважи предявения иск като основателен и доказан. Навежда доводи, че по делото безспорно е доказано наличието на: трудово правоотношение между страните; че ответникът има сключен договор в белгийски спедитор „Шампас“, Палберингер, със седалище в Кралство ***; че ищецът е управлявал тир с ремарке, поради което била приложима по – високата ставка за заплащане на час труд; че ищецът е престираля труда си в множество държави членки на СЕ, като се е качвал за курс предимно в Кралство ***; че след приключване на курса оставял камиона отново в Кралство ***.

В срока по чл.131 ГПК е депозиран писмен отговор на исковата молба от ответника. Оспорва предявените искове като неоснователни и недоказани. Сочи, че ищецът е получил всичко, което му се дължи по възникналото трудово правоотношение между двете страни. Излага, че съгласно разпоредбата на чл. 358 от КТ, ал. 1, т. 3 от КТ давността за предявяване на искове по трудови спорове, които не са визирани в предходните две точки на разпоредбата на чл. 358, ал. 1 от КТ, следва да се предявят в три годишен

срок. Счита, че претенциите на ищеца свързани с периода преди месец юни 2019г. са погасени по давност и прави възражение за погасена давност на претенциите на ищеца за периода от преди 16.06.2019г., а именно за периодът от 16.06.2017г. до 16.06.2019г. Твърди, че предявеният иск с правно основание чл. 59 от ЗЗД е недопустим и неоснователен, тъй като от изложеното в исковата молба ставало ясно, че между страните е налице трудово - правен спор и съответно ищецът е имал правна възможност за защита по разпоредбите в КТ, а искът по чл. 59 от ЗЗД е допустим само ако няма друга правна възможност.

В проведеното по делото о.с.з. процесуалния представител на ответника моли съда да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан. Претендира присъждането на разноски.

В нарочна писмена защита моли съда да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан. Излага, че от представената справка към ИМ се установявало, че ищецът е получил всички дължими му възнаграждения, полагащи му се според трудовия му договор, действащото законодателство в РБ и ЕС, както и според заработеното от него. Сочи, че от надлежно оформените заповеди за командироване от работодателя се установява, че в тях подробно е посочено в кои държави ищецът ще извършва транспортни превози и какъв е максималният размер дневни и квартирни, които му се полагат, спазвайки както българското, така и европейското законодателство. Твърди, че от разпитаните по делото свидетели се установява, че служителите на ответното дружество получават както полагащите им се дневни, така и командировъчни. Навежда доводи, че от изслушаната по делото ССЕ се установява, че на ищеца е заплатено изцяло дължимото възнаграждение. Оспорва предявения иск с правно основание чл.59 ЗЗД. Счита искът за недопустим, тъй като между страните е налице трудово- правен спор и ищецът може да се защити с разпоредбите в КТ.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото, съдът приема за установено следното **от фактическа страна**:

Видно е от представения по делото ТД №25/27.08.2015 г., че на 27.08.2015 г. между страните по делото е сключен трудов договор на основание чл.67, ал.1, т.1, вр. чл.70 КТ със срок на изпитване от шест месеца, по силата на който ищецът е заемал длъжността „шофьор на товарен

автомобил.

Установява се от приложената по делото длъжностна характеристика на длъжността „международен шофьор на товарен автомобил“, че ищецът е запознат със задълженията на същата.

Приобщено като доказателство по делото е Списък на лицата, запознати с наредбата за организацията на работното време, от която се установява, че ищецът е запознат със същата.

От приложената по делото Заповед №25/04.08.2021 г. се установява, че ответникът е уволнил дисциплинарно ищеца с посочено основание чл.190 КТ.

Видно е от представените по делото /л.21 и л.22/ извлечения от банкови плащания и какви суми са платени на ищеца в исковия период.

Приобщени като доказателства по делото са и Справки за осигурителния доход за социално осигуряване по данни от декларации от Наредба Н-13 към КСО за процесния период, от които се установява: колко часа е било дневното работно време на ищеца; колко са били отработените часове и какъв е бил осигурителния и начисления месечен облагаем доход.

Представено по делото е и Запитване № 3252585 към Вашата Европа – съвети от процесуалния представител на ищеца, от което се установява, че във връзка с направено запитване за дължимото възнаграждение на ищеца, във връзка с положен труд в чужбина е отговорено, че: ищецът работи постоянно в РБ, а в Кралство *** е изпратен временно като командирован работник; че Директива 96/71/ЕО регламентира условията за командироването на работници от една страна на ЕС в друга; че командирован работник е единствено този, който е нает за работа в Република България, но е изпратен временно / най много до 2ве години/ от работодателя да осъществява работата си в Кралство ***; че регламент /ЕС/ 492/2011 относно свободното предвижване на работници в Съюза и Директива 2015/54/ЕС относно мерките за улесняване на упражняването на правата, предоставени на работниците в контекста на свободното движение на работниците предвиждат заетост, равни права на работниците при работа и наемане в ЕС и задължение за въвеждането на минимални изисквания, съдействие и докладване между компетентните органи; че командированите работници имат право на определени минимални условия на заетост в ***, когато тези условия с по – благоприятни в сравнение с тези в България; че

този набор от права се състои от: минимални ставки за плащане; максимални периоди на работа и минимални периоди на почивка; минимален платен годишен отпуск; условия за наемане на работници чрез агенции за временна заетост; здраве, безопасност и хигиена при работа; равно третиране на мъжете и жените. Посочени в писмото са и препратки към специфичните условия за заплащане и почивки в рамките на *** за шофьор на камион.

Приобщено като доказателство по делото е и превод на Ръководство „Съвместен комитет за пътен транспорт и логистики от името на трети лица

Подсектор МОБИЛНИ РАБОТНИЦИ“, в което е посочено какво е дължимото възнаграждение, бонус в края на годината, добавки стаж и нощен труд и др. в съответствие с европейското законодателство от КТД, които са обявени за общозадължителни по смисъла на Директива 96/71 ЕО на ЕП и съвета от 16.12.1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги.

Представено като доказателство по делото е и трудовото досие на ищеца, от което се установява и: кога е постъпил на работа, ползваните от него отпуски, кога е прекратено и за какво ТПО между страните; че ищецът е бил застрахован по застраховка „трудова злополука“ при ответника; за кои периоди ищецът е бил командирован в чужбина, както и, че в същите е посочено, че на ищеца се полагат **дневни и квартирни пари, съгласно Заповед на МФ №54/26.02.1996 г.** в размер до 27 евро на ден, но не и повече от двойно начисления при единична езда и 21 евро при двойна езда, включително и квартирни пари.

Видно е от представените по делото Заповеди /л.119-л.132/, издадени от ответника какъв е бил начинът за изчисляване на сумираното работно време за ежемесечен период в процесния по делото период.

Установява се от представените по делото Вътрешни правила за работна заплата при ответника е и как се определят и разпределят средствата за работна заплата и как се изменят същите, вкл. и начина на определяне и изменение на допълнителните възнаграждения.

Приобщени като доказателства по делото са и: правилника за вътрешния трудов ред при ответник; издадени от ответника основни правила за безопасна работа при експлоатация на автомобили; инструкция за безопасна работа на водач на МПС; договори, сключен между ответника и

*** ЕООД за осъществяване на функциите по ЗЗБУТ; заявки за транспорт от 13.01.2021 г и от 28.01.2021 г.

От приложения по делото Рамков договор за транспорт, сключен между ответника, в качеството си на превозвач и Шаманс- Кампс БВБА, в качеството си на клиент се установява, че превозвачът се е задължил да транспортира товари по шосе с превозни средства по поръчка на клиента срещу възнаграждение.

Установява се от приобщения по делото работен дневник на ищеца по делото /л.195-237/ с какво МПС е пътувал в процесния период от време, кога е било началото и края на работното му време, какъв е бил маршрута му, време на управление и дневна и седмична почивка.

Видно е от приложените по делото Декларации Образец №6 от 2021 г. „Данни за дължими вноски и данък по чл.42 от ЗДДФЛ и Протоколи/ Приложение №9 към чл.8, ал.7 от Наредба Н-13 и Декларации №1 какво е декларирал ответника за процесния период.

От постъпилата по делото Справка от ОД на МВР Разград се установява какви са били излизанията на ищеца от РБ и съответно кога е влизъл по отношение на процесния период.

Приобщени като доказателства по делото е и Справки от ТД на НАП Варна, досежно регистрираните на ответника ТД, от която се установява, че в процесния период същия е работил в ответното дружество с определен осигурителен доход.

Задени по реда на чл.176 ГПК са и въпроси на управителя на ответното дружество Кадрие Молла. Управителят сочи, че: курсовете на ищеца са започвали различно, в зависимост от курса и товарите и пристигането на камиона в РБ; че камионът е оставал на паркинг между два курса до месец, след което отново ищецът се качва и се връща обратно; че ищецът не винаги тръгва от РБ с камион, а понякога и със самолет или личен автомобил; че ответното дружество има сключен договор с Шахмон кантст за превоз и ползване на ремарке и паркинг; че седалището на посочената фирма е в *** – Палбелингер; че ищецът е работил в дружеството от 2015 г, като международен шофьор над 12 тона за превоз за тежки товари; че на същия е издадена, както заповед за командировка, удостоверение А1, с което се установява, че е здравно и социално осигурен и може да извършва

международен транспорт и може се докаже, че действително работи за фирмата и е осигурен от фирмата; че тонажът на камиона „**върви над 12 тона е тежкотоварен автомобил с товаримост до 25 тона**“; че ищецът **управлява ТИР и ремарке, като маса достига до над 12 тона**; че ищецът не е превозвал опасни товари, тъй като дружеството вмя такова разрешение; че ищецът управлява ТИР и ремарке, които като маса достига до над 12 тона; че на всички шофьори им се плащат командировъчни, като всеки един от тях е свободен да избира къде, кога и как да нощува и да използва почивките си; че ищецът е имал извънреден труд, нощен труд, който е деклариран и му е изплатен; че ищецът е престира труда си в България, Румъния, Унгария, Австрия, Германия, Дания, може би има и там Холандия, *** и Франция; че ищецът е превозвал не собствени на ответника товари, а не трети лица; “че каботажен превоз се счита след един свободен превоз, товаро-разтоварна дейност, взимаме един пакет от едно място и разкарваме в рамките на една държава, това е един каботажен превоз, не се счита за каботаж. Вторият се счита за каботаж, когато лицето престира труд в една и съща държава в определено време от седем дни, тогава задължително, ако той престира този труд постоянно в една и съща държава, а не да пътува като международен шофьор, за това е А1, че има правото да пътува в европейските държави и да извършва товаро-разтоварна дейност, но когато е само в една държава, ние задължително трябва да го осигуряваме за труд, който е положил там по тяхното законодателство, но в случая не е правил такова, ние не правим каботаж“; че трудовото възнаграждение на ищеца е сформирано от минимална работна заплата плюс командировъчни, които да се полагат за период, който е полагал извънреден и нощен труд; че всичко дължимо е било изплатено на ищеца.

Събрани по делото са и гласни доказателства посредством разпита на свидетелите М. Л. Т. и Д. Г. Ц..

Свидетелят М. Л. Т. сочи, че работи в ответното дружество като диспечър, т.е. помага и асистира на шофьорите. Излага, че в случай, че има с дадените адреси, заявки помага на същите да си намерят местоположението. Соци, че също така дава информация на клиентите като например къде е камиона, какво прави шофьорът, дали товари. Разказва, че ищецът е изпълнявал курсове като шофьор, но че ги изпълнявал по много труден за начин, тъй като не могли да се свържат с него често, не им казвал къде отива,

с което затруднявал тяхната работа. Не отрича да е осъществявал курсове в *** и др. държави. Обяснява, че всички шофьори имат определено време за шофиране и работа, като къде почиват и къде спят той не знае, тъй като те имат командировъчни, в които влизат пари за хотели и те си преценяват къде да почиват и какво да правят в свободното си време. Твърди, че белгийската фирма - спедитор, чийто подизпълнител е ответника е Шапманс. Излага, че шофьорите се качват на камионите предимно в Кралство ***, отново в „Шапманс“, Палберингер, които предоставят охраняем паркинг, където оставят камионите и ремаркета на място, което е безопасно. Разказва, че след приключването на отпуската в РБ има различни начини, по които шофьорите стигат до автомобилите си. Обяснява, че след пристигането им в Кралство *** започват да изпълняват трудовите си задължения, като например отиват до адрес, разтоварват товара, след това се отива на друг товарен адрес, товари, разтоварва и т.н. и т.н. Твърди, че след приключване на командировката, която е около три месеца камиона отново се оставя на охраняемия паркинг, от който са ги взели. Излага, че ищецът основно е слизал от камиона, след приключване на командироването в Шапманс с Палберингер. Сочи и, че ищецът е получавал курсове от и до РБ, когато камиона му трябва да мине годишен технически преглед. Твърди, че всички трудови възнаграждения се заплащат от ответното дружество по банков път.

Свидетелят Д. Г. Ц., заемаща длъжността „диспечър транспортни средства“ в ответното дружество сочи, че тя основно комуникира с шофьорите и с клиентите от друга страна. Излага, че комуникацията с шофьорите е изключително важна в работата им, тъй като те са главната връзка между клиента и шофьора, който транспортира дадени стоки. Твърди, че ищецът е работил в ответното дружество, „основно на територията на целия европейски съюз и в ***, Франция Холандия“ Сочи, че белгийската фирма, с която работи ответника е Шапманс Кампс в Кралство ***, със седалище града Палберинген. Разказва, че ищецът се е качвал на камиона за нов курс в Кралство ***, Палберингер, тъй като там имало охраняем паркинг на техните партньори. Твърди, че до там шофьорите пътуват с личните си автомобили или със самолет. Обяснява, че продължителността на един курс от командироване е три месеца, след което имал право на почивка. Твърди, че обикновено камионът се е оставял в ***, но е имало и случаи да се оставя в България, като това зависело от курса, който се изпълнява. Излага, че при

обажданията до ищеца същият проявявал своеволия, вдигал когато иска телефона. Твърди, че не знае къде е нощувал ищецът, тъй като след като свършат часовете за шофиране шофьорите през почивката и свободното време могат да нощуват, където желаят, тъй като им се изплащали командировъчни и те могли да ползват хотел, мотел или да нощуват при приятели. Излага, че не е наясно и къде ищецът е прекарвал почивните си дни. Разказва, че е възможно ищецът да е пътувал до РБ, но че това не било свързано с преминаването на годишен технически преглед на камиона. Сочи, че курсовете до България може да са били 4-5. Твърди, че трудовите възнаграждения се плащат по банков път и винаги редовно.

По делото е изслушано и заключението по допуснатата ССЕ, която съдът кредитира като обективно и компетентно дадена и неоспорена от страните по делото. От заключението на същата се установява, че: през периода от 01.05.2019-31.07.2021 г. ищецът е имал отработени по декл.№1 425 дни /по декларация образец №1 са дните в платен отпуск се включват в общият брой отработени дни/, като отработени часове - 3400 часа; че платено брутно възнаграждение на база МРЗ за страната и доп.възнаграждения е в размер на 15 817,85 лв., а само основно възнаграждение и клас —13 047,51 лв.; че брой отработени часове — 3400 по минимална часова ставка 11,8965 евро се равнява на 40 448,10 евро или 79 109,61 лева и 11 001,52 лв. годишен бонус; че при брой часове отработени — 3400 по минимална часова ставка 12,2105 евро се равнява на 41 515,70 евро или 81 197,65 лева и 11 001,52 лв. годишен бонус; че отделно е изчислен годишен бонус в края на периода, а именно — 11 001,52 лв. лева; че поради липса на техническа експертиза, не е установено колко часа труд е положил ищеца, в това число нощен труд и изв.труд, като не е установено и колко часа е управлявал ищеца МПС-то, както и престоя колко часа е бил; че разликата между минималното трудово възнаграждение по ставките на К.***, което ищеца би получил за престараният от него труд през разглеждания по делото период от 01.05.2019-31.07.2021 г. (/1,8965 евро при 39 часова седмица с 6 дни платен отпуск или 12,2105 евро при 38 часова седмица, съгласно цитираното и приложено към ИМ ръководство, стр.48 от гр.д.409/2022 г. на РС Кубрат), от една страна и трудовото възнаграждение, което му е начислил ответника за този период, като се приеме, че ищеца е положил труд според декларираните (реално отработени съгласно декларираните данни) часове, като се изключат дните в

платен отпуск, неплатен отпуск и болничен (при наличие на такива) е: **I вариант** при ставка от 11,8965 евро на час и бонус в края на годината 2500 евро е при получено ТВ лева без отпуски, болничен и други добавки - 13047,51; ТВ по ставка 11,8965 евро/23,28 лв. е в размер на 79109,61 лева; годишен бонус в лева /2500 евро годишно/ е в размер на 11001,52 лева или общо при ставка 11,8965 евро/23,28 лв. + бонус е в размер на 90111,13 лева; **II вариант** при ставка от 12,2105 евро на час и бонус в края на годината 2500 евро: получено ТВ лева (без отпуски, болничен и други добавки) е в размер на 13047,51 лева; ТВ по ставка 12,2105 евро/23,88 лв. е в размер на 81197,65 лева; годишен бонус в лева /2500 евро годишно/ е в размер на 11001,52 лева или общо по ставка 12,2105 евро/23,88 лв. + бонус е в размер на 92199,17 лева; че получената сума за командировъчни от ищеца в общ размер на 78 022.34 лева, които са начислени също във ведомостите за заплати, но не се отразяват в декларация образец №1, тъй като не представляват осигурителен доход на лицето; че счетоводството на ответното дружество не е организирано по начин, по който да се установи кои са конкретните лица /физически, юридически/, платили на ответника за всяка една от извършените транспортни услуги от ищеца по всяка една от товарителниците от процесният период; че приходите, реализирани от дружества на територията на ***, реализирани от ответното дружество през процесният период са следните: от BVBA SCHAPMANS за периода от 01.05.2019 г. до 31.12.2019 г. - 2005435,21; от 01.01.2020 година до 31.12.2020 - 3340071,96; от 01.01.2021 г. до 31.07.2021 г. - 1629103,94 и за същия период от THE AGENCY - 48637,81.

В проведеното по делото о.с.з. ВЛ обяснява, че ищецът е работил по българското законодателство и му е начислена заплата по ставки, съответно договорени в трудовия договор, като отделно са му начислявани и голям размер командировъчни суми. Сочи, че: при първия вариант по заключението, в България той е получил 13 047,51 лева, без отпуски, болнични и т.н, като трудовото възнаграждение, ако се ползва ниска ставка е в размер на 79 109,61 лева без бонусите; че ако се вземе само възнаграждението без командировъчните и от сумата 79 109,61 лева по ниска ставка се извади полученото по ведомости 13 047,51 лева, - като заплати за отработените дни разликата е 66 062,10 лева; че ако от тази сума се приспаднат командировъчните в размер на 78 022,34 лева се оказва, че на

ищеца е надплатена сума в размер на 11 960,24 лева; че дори да се вземе предвид получения бонус пак ще е надплатена сумата. Обяснява, че по вариант две от експертизата при ставка 12,2105 евро за: работа в Кралство *** по тази ставка на лицето би следвало да се дължат 81 197,65 лева и след приспадане на сумата от 13 047,51 лева на ищеца остава да се платят 68 150,14 лева; че ако се приспаднат командировъчните ще се получи надплатена сума в размер на 9 872,20 лева.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достигна до следните **правни изводи**:

Предявеният иск е с правно основание [чл. 128 от КТ](#) вр. [чл. 121а, ал. 4](#) вр. [ал. 1, т. 1, б. "а" от КТ](#) вр. [чл. 3, т. 1, б. "в" от Директива 96/71/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 16.12.1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги.

Разпоредбата на [чл. 8 от преамбюла на Директива 96/71/ЕО](#) регламентира, че на страните е предоставено като общо правило свободен избор на приложимо законодателство, но при отсъствие на избор, договорът следва да се урежда съгласно [чл. 6, § 2 от законодателството на страната](#), в която работникът или служителят обикновено извършва работата си в изпълнение на договора, дори ако той временно е командирован в друга страна, или ако няма конкретна страна, в която работникът да извършва обикновено работата си – от законодателството на страната, в която се намира мястото на стопанска дейност на предприятието, които го е наело, освен ако от цялостните обстоятелства не произтича, че договорът е по-тясно свързан с друга страна. От обхвата на директивата е изключен само моряшкият състав от търговския флот. [Директива 96/71/ЕО](#) е приложима за предприятия, установени в държава-членка, които в рамките на транснационалното предлагане на услуги командирова работници в съответствие с [§ 3 на територия на държава-членка](#). Дори и превозът да е каботажен, [Директива 96/71/ЕО](#) пак е приложима по силата на съображение № 17 от преамбюла на [Регламент \(ЕО\) № 1072/2009](#) на Европейския парламент и на Съвета от 21.10.2009 г. относно общите правила за достъп до пазара на международни автомобилни превози на товари. Приложимостта на [Директива 96/71/ЕО](#) към международните превози изрично е прогласена в [Решение на Съда \(голям състав\) от 01 декември 2020 година по дело C-815/18 \(Federatie Nederlandse](#)

Vakbeweging срещу Van den Bosch Transporten BV и др.). С оглед установените по делото и от вещото лице заповеди за командироване със задача "извършване на международни и вътреобщностни автомобилни превози на товари на територията на държавите от ЕС, по конкретно ***, Австрия, Германия, Холандия и Франция." и с оглед чл. 2 от Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.12.1996 г. (за по-кратко Директивата), настоящият съдебен състав намира, че ищецът има качеството на "командирован работник", който въпреки сключения на територията на РБ трудов договор, престира труд в *** и др. държави-членки на ЕС.

Директива 96/71/ЕО е транспонирана в КТ с измененията в ДВ, бр. 105 от 2016г, в сила от 30.12.2016г, когато е създаден чл. 121а. Според ал. 1, т. 1, б. "а" на чл. 121а, командироване на работници или служители в рамките на предоставяне на услуги е налице, когато български работодател командирова работник или служител на територията на друга държава – членка на ЕС, държава – страна по Споразумението за Европейско икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария за своя сметка и под свое ръководство въз основа на договор, сключен между работодателя и ползвателя на услугите. Според ал. 4, за срока на командироване на работника се осигуряват най-малко същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава.

Срокът на командироване не е правно-релевантен. Значение на срока е било придадено на отменената през 2016г разпоредба на чл. 121, ал. 3 от КТ, според която описаните в предходния абзац права на работника са приложими, ако срокът на командироването е по-дълъг от 30 календарни дни. Доколкото посочената разпоредба е материалноправна, нейното приложение е ограничено само по отношение на правоотношения, възникнали по време, докато е била действаща. България, като държава-членка, не се е възползвала от предоставените в чл. 4 и 5 от Директивата възможности за ограничения.

В решение № 173/06.03.2018 г., поправено с решение № 328/10.10.2018г, двете постановени по гражданско дело № 4431/2016г на ВКС, III г. о, е разяснено, че Директива 96/17/ЕО намира приложение и за международните превози така, както се е произнесъл през 2020г Съдът в Люксембург.

По делото е установено, че дружеството-ответник е сключвало договори с дружества от *** и други държави от ЕС за извършване на превоз на товари в границите на общността. В решение № 298/09.01.2019г на ВКС по гражд. дело № 2180/2018г, IV г. о, е направен извод за приложимост на Директива 96/17/ЕО към случай, идентичен с настоящия – без данни за предприятие в друга страна-членка, където работникът е командирован.

Съгласно чл. 1, т. 1, б. "в" от Директива 96/71/ЕО, на командированите работници се дължи заплащане минимални ставки, които се определят от националното законодателство и/или практиката на държавата-членка, на чиято територия се командирова работникът.

По смисъла на Директивата минималните ставки се определят от националното законодателство и/или практиката на държавата-членка, на чиято територия се командирова работникът. **Съгласно чл. 3 параграф 7 от Директивата специфичните добавки, свързани с командироването, се смятат за част от минималната заплата, освен ако не са изплатени като възстановяване на разходи, които фактически са били направени във връзка с командироването, като например пътни разходи, разходи за храна и квартирни разходи. Тоест добавките, свързани с командироването са част от минималната заплата, освен в предвидените по-горе случаи.**

По делото се установява от събраните показания, обяснения на управителя и счетоводни данни, че ищецът е полагал труд предимно в *** и в други страни от ЕС, в зависимост от възложените му курсове.

Минималната ставка за Кралство *** е определена на 11. 8965 евро при работна седмица от 39 часа с шест дни допълнителен платен годишен отпуск и 12. 2105 евро – при работна седмица от 38 часа. *** е държавата, в която преимуществено е полаган трудът, поради което възнаграждението следва да се определи според установените в Кралството минимални ставки. Съдът приема, че приложима следва да бъде ниската ставка, тъй като според чл. 121а, ал. 5 от КТ "се осигуряват най-малко същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава". Доколкото липсват обективни данни, които да дадат основание за приложение на по – високата ставка, съдът ще приеме за основа по – ниската. Съдът счита и, че на ищеца

се дължи претендирния годишен бонус, именно поради фата, че ищецът е полагал основно труда си в Кралство ***.

В съдебноикономическата експертиза е изчислено възнаграждението, което е дължимо на ищеца, според ниската ставка, както и дължимия годишен бонус в края на годината, съобразно данните, подавани в НОИ и НАП, за отработените дни, и след приспадане на платеното трудово възнаграждение, като разликата е в размер на 77 063. 62 лева, за която предявеният иск се явява основателен, за горницата над претендираната сума от 79151,66 лв иска следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

Съдът счита, че не следва да приспада от претендираната сума платените от ищеца суми за командировки, тъй като същите не са част от минималната заплата. Видно е от заповедите за командироване на ищеца, а именно, че на работника се полагат командировъчни за пътни, квартирни и други разходи. Тоест сумите попадат в изключението, определено в чл. 3 параграф 7 от Директивата.

Искът по чл.86, ал.1 от ЗЗД се явява акцесорен по отношение на предявените искове, поради което съдът намира, че следва да присъди законна лихва, считано от датата на депозиране на ИМ за исковете, които са основателни и доказани.

Доколкото съдът е приел, че исковата претенция е неоснователна за горницата над сумата от 77 063. 62 лева до претендираната от 79151,66 лв, то за разликата от 2088, 04 лева следва да се разгледа предявения в условията на евентуалност иск с правно основание чл. 59 от ЗЗД.

Със задължителното за съдилищата тълкуване, обективизирано в Постановление на Пленума на Върховния съд № 1/28.05.1979 г. е изяснено, че искът по чл. 59, ал. 1 ЗЗД е субсидиарен – той е на разположение на неоснователно обеднелия само в Споразумението за Европейското икономическо пространство тези случаи, когато той не може и не е могъл да се защити с друг иск /чл. 59, ал. 2 ЗЗД/.

Страната по договор разполага с искова защита срещу договорно неизпълнение по други правила, поради което не може съдът едновременно да квалифицира предявения иск по чл. 59, ал. 1 ЗЗД и да предпостави като условие за основателността му наличието на договор между ищеца и ответника.

Вземането от неоснователно обогатяване възниква, когато е налице разместване на блага, без в отношенията между страните да съществува договорна обвързаност.

В разглеждания случай страните са били в трудово правоотношение, по силата на което ищецът има качеството на работник.

Специалният ред за защита на правата на ищеца изключва приложението на субсидиарния иск по чл. 59, ал. 1 ЗЗД, т. е. производството по същия следва да се прекрати.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.6 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на ПЛРС разноски в общ размер на 3520,13 лева, от които дължима държавна такса в размер на 3082,54 лв. и 438,13 лева за ССЕ /съобразно уважената част от иска/.

Съобразно изхода на спора и двете страни имат право на разноски.

По делото своевременно е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съобразно чл.8, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията ѝ действаща към датата на определяне на адвокатското възнаграждение дължимото такова за предявения иск с материален интерес от 79151,66 лева е в размер на 6982,13 лева.. Поради изложеното възражението на ответната страна за прекомерност на възнаграждението е основателно и основата, върху която следва да се изчисли дължимото такова с оглед основателността на исковата претенция е 6982,13 лева. На ищеца се дължат разноски в размер на 6710,31 лева, съобразно уважената част на иска, а на ответника в размер на 34,29 лева, съобразно отхвърлената част на иска. След компенсация на дължимите една друга от страните разноски в полза на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 6676,02 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА "****" ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. Плевен, ул. "****" № 8, ап.8, представлявано от К.М.М. да заплати К. П. П., **** на основание чл. 128 т.2, и чл.86 ЗЗД сумата от **77063,62 лв.**, представляваща разлика между дължимите му

суми за престаран труд по минималните ставки на К. ***, вкл. бонус в края на годината“ / Eindejaarspremie/ , „добавка за нощен труд“ /Premie voor nachtarbeid/ възнаграждение за „периодите на разположение“ /Beschikbaarheidstijd/ възнаграждение за извънреден труд /overwork/, добавка за превишаване на средното време за обслужване /Toes I age p ten gevolge van het overschrijden van de gemiddelde diensttijd/, добавка за присъствие /ARAB-vergoeding/, фиксирана дневна надбавка/ /Forfaitaire verblijfsvergoeding /, добавка за постоянно пребиваване / vast verblijf / от една страна и платеното му от ответника трудово възнаграждение от друга страна за периода 01.05.2019 г. - 4.8.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на ИМ в съда -17.06.2022 г., до окончателното плащане, **като ОТХВЪРЛЯ предявеният иск за разликата до претендираната главница от 79151,66 лева като НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.**

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявения в условията на евентуалност иск с правно основание чл. 59 от ЗЗД, от К. П. П., ***** със съдебен адрес в гр. *** срещу "****" ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. Плевен, ул."****" № 8, ап.8, представлявано от К.М.М. иск, с който се иска да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата 2088,04 лева, представляваща разлика между дължимите му суми за престаран труд по минималните ставки на К. ***, вкл. бонус в края на годината“ / Eindejaarspremie/ , „добавка за нощен труд“ /Premie voor nachtarbeid/ възнаграждение за „периодите на разположение“ /Beschikbaarheidstijd/ възнаграждение за извънреден труд /overwork/, добавка за превишаване на средното време за обслужване /Toes I age p ten gevolge van het overschrijden van de gemiddelde diensttijd/, добавка за присъствие /ARAB-vergoeding/, фиксирана дневна надбавка/ /Forfaitaire verblijfsvergoeding /, добавка за постоянно пребиваване / vast verblijf / от една страна и платеното му от ответника трудово възнаграждение от друга страна за периода 01.05.2019 г. - 4.8.2021 г., /след направено изменение на периода по реда на л.214 ГПК/ ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на ИМ в съда до окончателното плащане, **КАТО НЕДОПУСТИМ и ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази му част.

ОСЪЖДА "****" ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. Плевен, ул."****" № 8, ап.8, представлявано от К.М.М., **да заплати** на К.

П. П., ***** със съдебен адрес в гр. *** сума в размер на **6676,02 лева**, представляващи сторените по делото разноси, **на основание чл.78, ал.1 ГПК.**

ОСЪЖДА "****" ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. Плевен, ул."****" № 8, ап.8, представлявано от К.М.М., да заплати по сметка на Плевенския районен съд държавна такса в размер на 105,34 лв. и направените разноси за вещо лице в размер на **3520,13 лв.**

Решението подлежи на обжалване пред ПлОС в двуседмичен срок, считано от датата на съобщаването му страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____